

ПОБЕДИТЕЛЯТ КЕНДЗО ЯПОНСКА НАРОДНА ПРИКАЗКА

Превод от руски: Дона Минчева, —

chitanka.info

В старо време на брега на едно море живеел беден рибар на име Кендзо Синобу. Цялото му богатство било една схлупена колиба, стара лодка и бамбукова въдица.

Веднъж през един студен ветровит ден някой почукал на колибата на Кендзо. Кендзо отворил вратата и видял на прага изнемоощял старец.

Позволи ми да пренощувам тук — помолил му се странникът. — Дълъг път съм извървял без почивка и сега те моля да ми дадеш подслон и да утолиш моя глад.

Кендзо се смутил.

— Уважаеми учителю^[1], аз съм твърде беден и мога да ви предложа за вечеря само една рибка — казал той и посочил огнището, където в едно котле се варяла някаква малка рибка.

— Но нали ти вариш тая риба за себе си? — попитал странникът.

Сега Кендзо за първи път в живота си излъгал:

— Аз току-що вечерях и съм съвсем сит — почнал да уверява той госта. — Не се отказвайте от скромното ми угощение и, моля ви се, не мислете за мене!

Когато странникът се навечерял, Кендзо го сложил да спи на своята рогозка, а сам, гладен, легнал направо на пръстения под.

През нощта Кендзо се разбудил от стенанията на странника.

— Какво ви е, учителю, да не сте болен? — обезпокоил се Кендзо.

— Студено ми е, много ми е студено. Ако не запалиш веднага огън, ще умра.

„Какво да правя? — помислил си Кендзо. — В къщи нямам вече нито съчка. Нима не ще мога да спася този почтен човек и той ще умре по моя вина?“

И Кендзо грабнал брадвата и изтичал на брега, където стояла неговата стара лодка. Рибарят вдигнал брадвата и скоро лодката му се превърнала в купчина трески. Върнал се в къщи Кендзо и запалил огън в мангала.

Когато в колибата се стоплило, странникът станал от рогозката и казал:

— Благодаря ти, сега отново съм здрав. Кажи ми какво е най-съкровеното ти желание?

Без да се колебае, Кендзо отговорил:

— Искам всички японци да притежават мъдрост, здраве, честно спечелено богатство, храброст, знания и веселие.

Като чул тези думи, странникът казал:

— Тези човешки блага се пазят в едно сандъче на върха на Златната планина. Над тях бди Синият дракон^[2]. Мнозина смели хора са се опитвали да изкачат Златната планина, но пътят е труден. Хиляди смъртни опасности дебнат онзи, който се опита да получи тези блага.

— Няма да се уплаша от нищо — казал Кендзо. — Само ми кажете къде се намира Златната планина.

Странникът отговорил:

— Върви все на юг, но помни едно: до Златната планина може да стигне само този, който обича своя народ повече от самия себе си и който няма да отстъпи и пред самата смърт!

Като казал това, странникът се сбогувал с Кендзо и се отправил към вратата. На прага той се обърнал и промълвил:

— Ние пак ще се видим с тебе. Сбогом.

Рано сутрин Кендзо тръгнал на път. Двадесет дни той вървял все на юг, както му казал странникът. На двадесет и първия ден стигнал до брега на една широка река. Нейните вълни с шум се разбивали в крайбрежните скали.

Кендзо се замислил: „Как да премина на отсрещния бряг?“ Изведнъж той забелязал наблизко нечий дом и се отправил към него. Там той попитал стопанина:

— Уважаеми господине, къде мога да намеря лодка, за да премина на другия бряг?

— Какво сте намислили, какво сте намислили! — замахал с ръце стопанинът. — Никой на света не е успял да преплава тази река! Нейното течение е толкова бързо, водовъртежите така ужасни, че всеки, който се е опитвал да мине на другия бряг, е загивал.

— Но аз непременно трябва да отида на другия бряг! — извикал Кендзо.

— Нито един смъртен не е успял да преплава тази река — повторил стопанинът.

— Да имах малко коприна, веднага бих преминал на другия бряг — извикал Кендзо.

— Аз ще ви дам коприна — казал стопанинът. — Само че все пак не разбирам как ще преминете реката.

Като взел коприната, Кендзо веднага започнал да прави от нея огромно хвърчило. Когато хвърчилото било готово, Кендзо се обърнал към стопанина със следните думи:

— Моля ви се, завържете ме за хвърчилото и го пуснете във въздуха! Щом вятърът ме отнесе на другия бряг, аз ще прережа връвта и ще се спусна на земята.

Стопанинът започнал да разубеждава смелия момък:

— Можете да се пребиете. По-добре останете да живеете в моя дом и аз ще ви дам за жена своята единствена дъщеря красавица! А след моята смърт ще станете собственик на земите и горите ми.

В сърцето на Кендзо обаче горяло само едно желание — да направи своя народ щастлив. И той рекъл:

— Японската пословица казва: „Който иска да отнеме вълшебния камък от дракона, той трябва да се бие с дракона!“ Който пък е решил да направи своя народ щастлив, той не бива да се страхува за живота си!

— Нека бъде, както вие искате — казал стопанинът и се заловил за работа.

Привързал Кендзо за хвърчилото и то се издигнало в облаците. Носено от вятъра, то бързо прелетяло през широката и бурна река. В това време вятърът утихнал и Кендзо почнал да се спуска към земята. Щом краката му докоснали земята, той радостно възкликнал:

— По-скоро на път, не бива да губя нито минута!

Но не бил направил и няколко крачки, когато изведнъж от храстите изскочил тигър. И в същото време Кендзо чул зад гърба си странно съскане. Обърнал се и видял, че към него пълзи боа. За Кендзо нямало спасение: пред него бил тигърът, а зад него боата. И двете животни — и тигърът, и боата — искали да изядат бедния Кендзо и никой от тях нямал желание да отстъпи своята плячка на другия.

Внезапно се чул страшен шум и от небето като стрела се спуснал огромен орел. Орелът грабнал Кендзо и се издигнал толкова високо във въздуха, че Кендзо изгубил от поглед земята. Кендзо веднага разбрал: орелът го носел в гнездото си, за да го разкъса там.

Когато орелът започнал да се спуска, Кендзо видял под себе си бушуващ океан и крайбрежни скали. Оставало орелът да размаха още няколко пъти криле и щял да се намери в своето гнездо. Внезапно орелът забелязал, че в гнездото му е влязла една маймуна и се готви да

изяде орлетата му. Орелът изпищял пронизително, пуснал от ноктите си човека и се стрелнал към маймуната.

Кендзо полетял надолу и огромните вълни го понесли далеч в океана.

„Нима ще загина, без да съм се сдобил с щастие за своя народ?“ — тъжно помислил Кендзо.

В този миг той забелязал близо до себе си един кит. Като събрал последните си сили, Кендзо доплувал до кита и се покатерил на гърба му. Скоро на кита му омръзнало да лежи на едно място и като вдигнал наоколо си грамадни вълни, великанът се отправил на път.

Измореният Кендзо легнал на гърба на кита и сам не забелязал как заспал. Когато се събудил, той видял наблизко бряг. Без да мисли много, Кендзо се хвърлил във водата и заплувал.

Щом стъпил на песъчливия бряг, той паднал от умора и глад и изгубил съзнание. Лежал на земята, докато го забелязало най-последно момче, което карало към брега един вол. Момчето видяло Кендзо и почнало да му духа с ветрило. Кендзо отворил очи, но не можел да се изправи на краката си. Тогава момчето му помогнало да се качи на вола и го повело към близката бамбукова гора.

В гората имало една голяма къща. От къщата излязъл стопанинът и попитал момчето:

— Кого си довел?

— О, татко! — извикало момчето. — Този човек лежеше без съзнание на брега на океана и аз не можех да не му дам помощ.

Тогава бащата похвалил момчето, помогнал на Кендзо да влезе в къщата, нахранил го и го сложил да спи.

Дълго спал Кендзо, а когато се събудил, в стаята му влязъл стопанинът на къщата и го попитал:

— Кажете, многоуважаеми, накъде сте тръгнал?

— Отивам на върха на Златната планина, за да получа за народа си мъдрост, здраве, богатство, знания, храброст и веселие.

— Чувал съм за тази планина — казал бащата на момчето. — Но ако ви е скъп животът, не ходете там! Никой не се е връщал жив оттам. Оставете в къщата ми и живеете, колкото искате!

— Не! — казал решително Кендзо. — Не ме убеждавайте! Докато съм жив, нищо не може да ме задържи на половината път.

И Кендзо отново тръгнал на юг.

Преминал той безлюдна степ, преплувал огромно езеро, промъкнал се през непроходима гора и видял пред себе си безкрайна пустиня. Три дни вървял Кендзо по горещата пустиня, измъчван от глад и жажда: на четвъртия забелязал в далечината върха на Златната планина.

Зарадваният Кендзо се спуснал към планината и по пладне бил вече в подножието ѝ. Без да се спира, Кендзо започнал да се изкачва към върха.

Едва изминал малко път, и някъде отгоре ненадейно се раздал силен глас:

— Ни крачка напред! Иначе ще бъдеш разкъсан!

Но не било лесно да се изплаши Кендзо. Той извадил меч си и се спуснал напред. И изведнъж от всички страни го заобиколили страшни кучета. Те стоели около Кендзо с разтворени уста и яростно светкащи очи.

Отново се чул глас отгоре:

— Обърни се гърбом към кучетата, махай се оттук и кучетата няма да те закачат! Но ако направиш макар и една крачка напред, те ще те разкъсат на парчета.

Кендзо ударил най-близкото до него куче и то веднага избягало с подвита опашка. Останалите кучета пронизително завили и затракали със зъби. Кендзо отново ударил с меч си най-близкото куче и това куче също подвило опашка и се отдалечило.

Тогава Кендзо разбрал, че кучетата са страшни само за оногова, който пред опасността не тръгва напред, а назад, и затова стремително се втурнал напред. Свирепите кучета жално заскимтели и изчезнали. Но изпитанията на смелия Кендзо не се свършили. Не успял да направи той и няколко крачки, когато видял пред себе си една красива девойка. Девойката тичала срещу него, простирала ръце и повтаряла една-единствена дума:

— Помощ! Помощ!

— Кой е посмял да те обиди? — попитал Кендзо.

— Избягах от Синия дракон. Той ме преследва, спасете ме!

— Не бой се, аз ще те защитя! — високо извикал Кендзо и вдигнал меч си нагоре.

— Знайте обаче, че никакъв меч не може да погуби Синия дракон! Но тук наблизко има пещера, в която някога са живели

боговете. В нея Синият дракон не влиза...

— Тогава да побързаме към нея! — зарадвал се Кендзо.

Девојката изтичала напред, а Кендзо след нея.

Когато влязъл в пещерата, Кендзо дълго не можел да се опомни от изумление. Сред пещерата била сложена масичка, отрупана с множество ястия и кани с вино.

— Добрите богове са помислили за нас! — радостно извикала девојката. — Вижете какви прекрасни ястия, какви приятни вина са ни оставили те!

И като поканила Кендзо да седне на белоснежната рогозка, девојката започнала любезно да го угощава.

Тя му пълнела чашата ту от една кана, ту от друга. Такива вкусни вина Кендзо никога през живота си не бил пил.

Скоро Кендзо заспал. Когато се събудил, едва не умрял от ужас: девојката била изчезнала, а сам той бил прикован с дебела верига към стената на пещерата.

Горкият Кендзо лежал в пещерата и чакал появяването на ужасния дракон. Но драконът не се показвал.

Много дни изминали, откакто Кендзо се събудил прикован към стената на пещерата. Мъчели го глад и жажда; всеки ден силите на нещастника намалявали все повече и повече. И когато Кендзо се приготвил вече да умре, в пещерата изведнъж се извил вятър, стените потреперили и пред рибаря се появил Синият дракон.

Драконът бил страшен. Върху змийската му шия се въртяла огромна конска глава с волски уши. Коремът и гърбът на дракона били покрити със сини люспи.

— Върви си доброволно и аз няма да те пипна! — изхъркал драконът. — Ако не го сториш, ще те уморя от глад!

— Докато съм жив, аз няма да се откажа от мечтата си да направя своя народ щастлив! — отвърнал Кендзо.

Драконът отворил уста и пещерата се изпълнила със смрадлив дим. Отново се извил вятър и отново потреперили каменните сводове на пещерата. Когато димът се разсеял, дракона го нямало вече. Той изчезнал. Но в пещерата изведнъж нахълтали десет демона. Всеки от тях се приближавал към Кендзо и му казвал:

— Върви си доброволно и ние ще ти дадем толкова злато, колкото можеш да носиш!

И на всеки от тях Кендзо отговарял:

— По-добре да умра, отколкото да се върна в родината си без сандъчето с човешките блага!

Тогава демоните грабнали железни тояги и почнали да бият Кендзо. След всеки удар те го питали:

— Ще се махнеш ли оттук?

И всеки път той отговарял:

— Не!...

Нищо не могли да постигнат демоните и те побързали да отидат при своя покровител.

С бесен рев се втурнал Синият дракон в пещерата. Той разкъсал веригата, с която Кендзо бил прикован за стената, замъкнал го до един огромен водопад и го хвърлил във водната бездна. Но щом Кендзо изчезнал в бурните струи, драконът го измъкнал и му казал:

— Върви си и аз ще ти дам толкова бисери, колкото можеш да носиш!

— Не! — извикал Кендзо. — Не!

— Е, тогава краят ти е настъпил! — изръмжал разяреният дракон.

Той привързал Кендзо за една висока елха, а над главата му с помощта на сто въжета прикрепил огромен камък. Като направил това, драконът казал:

— Този камък се държи на сто въжета. Всяка секунда аз ще прерязвам по едно въже. Ако след сто секунди ти не се признаеш за победен, камъкът ще ти смаже главата!

И като казал това, той започнал да прерязва въжетата.

Изминали се деветдесет и девет секунди. Сега камъкът се държал само на едно въже.

— За последен път те питам: ще махнеш ли от тук, или не? — изревал драконът.

— Не! — отговорил отново Кендзо. — Не!

Умри тогава! — извикал драконът разярен и замахнал с меча си да пререже и последното въже, на което се държал камъкът.

В този момент екнал страшен глас:

— Спри!

Кендзо вдигнал очи и видял близо до дракона същия онзи странник, който му разказал за Златната планина и за сандъчето с

човешките блага. Странникът бил облечен в червени копринени дрехи; в дясната си ръка държал златна пръчица.

Злият дракон дори не погледнал към странника. Той замахнал с меча си и разсякъл последното въже, на което се държал огромният камък. Но странникът, който всъщност бил могъщ вълшебник, докоснал камъка със златната си пръчица и той паднал в краката на привързания към елхата Кендзо.

— Ще те разкъсам! — изревал драконът и бълвайки смъртоносен пламък се спуснал към вълшебника. Но вълшебникът изведнъж се превърнал в могъщ великан. Като видял това, драконът се превърнал в лъв. Тогава вълшебникът отново приел човешки образ, вдигнал нагоре златната си пръчица и от облаците върху лъва се посипали остри стрели.

Лъвът изревал от болка, подскочил нависоко и изчезнал.

— Вие победихте Синия дракон! — извикал привързаният за дървото Кендзо.

Но вълшебникът не бързал да се радва. Той извадил едно огледало, сложил го на земята и в него се отразило всичко, което ставало в облаците. Кендзо видял на небето дракона, който се прицелвал във вълшебника с отровна стрела. Вълшебникът отново вдигнал към небето златната си пръчица и драконът полетял надолу. Щом стъпил на земята, той се превърнал във вълк и се спуснал да бяга. Вълшебникът в миг приел образа на тигър и полетял след вълка. Тогава вълкът се превърнал в ястреб, а вълшебникът в могъщ орел. Но в същия миг, когато орелът настигнал ястреба, ястребът свил криле, паднал в тревата, превърнал се в къртица и се скрил дълбоко в земята. Веднага орелът се превърнал в глиган и почнал да разравя скривалището на къртицата. Къртицата изскочила изпод земята и се превърнала в камък, който се търкулнал надолу по планината. Тогава странникът отново приел своя образ, докоснал камъка със златната си пръчица и камъкът се пръснал на малки парчета, които се превърнали в отровни мухи. Странникът взел шепа пясък, подхвърлил го нагоре и във въздуха полетели множество врабци. Врабците се нахвърлили върху мухите, почнали да ги кълват и скоро от всички мухи оцеляла само една. Кендзо я забелязал, когато тя била вече високо в небето. Още миг и тя щяла да се скрие в облаците. Но странникът духнал към

облаците и цялото небе се покрило с паяжина. Мухата се оплела в тази паяжина.

Кендзо видял как мухата се мъчела да се отърве от паяжината. Но колкото повече се мъчела тя, толкова повече се уплитала. Вълшебникът хвърлил върху мухата златната си пръчица, мухата изведнъж се превърнала в дракон, който разкъсал паяжината и полетял надолу. Като паднал на земята от такава височина, драконът се пребил.

Тогава странникът отвързал Кендзо от дървото и му казал:

— Ти не щадеше живота си, за да направиш щастлив своя народ, и затова аз ти се притекох на помощ. Ти не се уплаши от смъртта, не се отрече от мечтата си, затова злите сили не можаха да те погубят. Иди на върха на Златната планина! Сега пътят дотам е открит за тебе.

Кендзо така се зарадвал, че забравил умората си, и бързо се отправил към върха. Там той веднага видял златното сандъче, грабнал го и се затичал надолу.

Денем и нощем вървял сега Кендзо към родината си. Той бързал да стигне в Япония, за да дари своя народ с всички човешки блага. Като стъпил на родната земя, Кендзо отворил капака на сандъчето и оттам излезли Мъдростта, Здравето, Богатството, Храбростта, Знанието и Веселието.

Казват, че тези човешки блага и досега съществуват на земята, но може да ги получи само този, който никога не се грижи за себе си, а мисли само за щастието и благополучието на своя народ.

[1] Учителю — почтително обръщение в Япония. ↑

[2] Дракон — приказно чудовище, крилат огнедишащ змей. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.